

Dagje ouder?

Oud zijn, wat is dat? Toen ik naar de eerste klas ging (=groep 3) vond ik iedereen uit de zesde (groep 8) erg oud. Dat veranderde gauw en zo tot rond mijn 20ste vond ik mijn ouders, ooms en tantes oud: die waren toen allemaal vijftigplus of daar al dicht bij. Dat waren mensen waarvoor je opstond als de tram vol was. Nu ik zelf die grens al overschreden heb, is dat weer heel anders: ikzelf voel me (meestal) nog niet oud, eerder een oudere jongere om met Van Kooten en De Bie te spreken. Wel betrap ik mezelf wel eens op het oude-zeur-gevoel: vroeger was alles beter (de studenten deden hun best nog, er waren geen files, het Nederlands elftal deed wel mee aan het wereldkampioenschap voetbal, iedereen maakte nog zelf zijn lunchpakket klaar). Wat dat laatste punt betreft, iets waar ik nog steeds niet aan kan wennen is de manier waarop onze studenten voor hun inwendige mens zorgen. Om kwart over negen bij onze kleine, maar o zo klantgerichte kantine: een croissantje graag, een uienbroodje, een jus d'orange en een kopje koffie. Om half een vliegen naast de boterhammen kaas en ander gezond brood ook de broodjes kroket, broodjes bapao, worstenbroodjes, tosties, mini-pizza's, cake en appelgebak, ja zelfs pannenkoeken over de toonbank. Doet u ook nog maar een Nuts! Alleen al voor zo'n ontbijt + lunch is een student genoodzaakt een baantje erbij te nemen!

Onlangs was ik op het afscheid van een collega en daar trof ik Joke. Ik was pas in Amsterdam aangesteld - als jong broekje - en had bij de studenten een goede pers. Een van de eerste studenten die les van mij kreeg was Joke. Joke mocht er zijn: haar studie kon ze makkelijk aan en bovendien was ze lang niet lelijk (en nog steeds niet)! In die tijd hadden de docenten op het werkcollege hulp van een (student)assistent(e) en bij een van de cursussen die ik gaf was Joke dat. Het streelde mijn ego dat er enige overloop van andere werkcollegegroepen naar de mijne was. Vanzelfsprekend omdat deze studenten de voorkeur aan mij boven een collega gaven. Dacht ik. Tot ik merkte dat er waarschijnlijk een andere

reden was: de blikken van de studenten dwaalden geregeld af van het bord, waarop Joke moeilijke integralen toverde, naar haar in hotpants (voor de jongeren onder ons = zeer korte broek, vrijwel zonder pijpen) gestoken fraaigevormde benen. Op de receptie waar we waren vertelde ik dat aan haar. “Je meent het”, zei ze, “dat ik zulke kleren droeg kan ik me helemaal niet meer herinneren, ik word blijkbaar oud. Je weet, ik zit zelf in het onderwijs en kort geleden kwam een van mijn leerlingen aanlopen in kleding die een brede strook van de buik rond de navel vrijliet. En toen dacht ik nog: meisje, zou je dat nu wel doen?”

We namen afscheid. “Apropos, ik ben dit jaar vijftig geworden. Leuk je weer gezien te hebben. Tot kijk maar weer.”

Er zijn dus vijftigjarigen die les van mij gehad hebben. Ik kan er dus niet meer omheen: ook ik word een dagje ouder!

Peter de Paepe